

Stoelendans

De berichten op teletekst, in de kranten en op de diverse websites staan weer bol van het wel en wee van voetbaltrainers. Wie blijft er bij een club, wie gaat er weg, waar gaat hij vervolgens naar toe of hij heeft nog geen club in het nieuwe voetbaljaar. Het zijn passanten, dat is hun lot. Steeds vroeger in het seizoen (het jaarlijkse voetbalfeest) begint de vermakelijke stoelendans. Als er een club de polonaise opstart, sluit de rest zich zonder schroom aan. Een feest voor de liefhebber vanaf de zijlijn die ziet hoe een stoet van volwassen kerels zich in de carrousel stort, vergezeld van fotografen en anderen die zich als haviken op de bewegende meute storten. It's showtime !

Het is geen feest als er geen stoelendans is geweest. Dit van oudsher Hollandse spel tijdens bruiloften en partijen zorgt elke keer voor de nodige hilariteit.

Er wordt geknokt om de vrije plaats na een eerste rondje, na nog een rondje en dan zakt de muziek. Je kijkt al schichtig om je heen. Je duikt als het ware op de lege stoel, want je wilt koste wat het kost overblijven, overleven. Oerinstincten komen boven. Je moet, hoe dan ook, een stoel. Het totale plaatje van het feest is even ondergeschikt. In het vuur van het spel is het merendeel niet kieskeurig in de keuze van de stoel. En ja hoor, je mag door.

Spelersgroep en het bestuur popelen in alle euforie om bekend te maken dat jij de man bent die ze zoeken. Een coach met ambitie en visie. Jij brengt ons wat we nodig hebben. Jij past in ons weloverwogen profiel van de psycholoog, de persoonlijkheid met uitstraling, die een aai over de bol geeft, die een schop onder de kont geeft, die vakinhoudelijk goed is, die tussen de jongens staat maar er ook weer boven, die een biertje meedrinkt na afloop, die verbaal op de goede manier aanwezig is, enz, enz. enz.

Maar.... na een tiental rondjes op het feest der zotten vindt men al dat er niets deugt van de trainer, dat de groep is uitgekeken op zijn aanpak, dat het feest uiteindelijk niet zo gezellig blijkt te zijn als werd aangekondigd. De chemie is weg. Chemie?

Het woord wordt op alle fronten in papegaaientaal gebruikt. Chemie komt van het Arabische woord voor "zwarte aarde" omdat de Arabieren vroeger zwarte aarde in goud probeerden te veranderen. Wie het verband ziet, mag het zeggen. Dan volgt de keuze voor een andere oplossing, het beoogd schokeffect. Korte termijn optreden, oogkleppen op: het feest krijgt niet de kans om gezellig te worden hoewel het nog vroeg in de avond is. Omdat iedereen die is uitgenodigd mee te doen bewegingloos is blijven zitten en wijst naar de ceremoniemeester (de coach). Dus is het makkelijker om hem weg te sturen dan alle "feest"-gangers omdat de zaal dan akelig leeg wordt en er viel toch al niet veel meer te lachen.

In het schemerlicht van deze tombola hangt een tegeltje aan de wand met de wijze spreuk:

Coachen kun je leren in één dag, maar je hebt een leven lang nodig om er meester in te worden

(Guus Hiddink)

Op het bal waar de clubs en trainers dansen meldt zich onuitgenodigd ook de KNVB. De bond der bonden zaagt aan alle stoelpoten door de eisen voor trainers nog verder op te schroeven. Zorg voor het diploma, voor de licentie, want anders doe je niet meer mee. Stapel er weer wat op, op die schouders die de weelde toch al niet meer kunnen dragen. Die blijven sjokken om überhaupt nog ergens

een stoel te vinden. Kleine clubs hebben zelfs niet meer een fatsoenlijke stoel beschikbaar. Ze hebben nauwelijks geld om een feest te organiseren. Straks valt er helemaal niets meer te vieren. Ook niet in Zeeland. Omdat de vijver waaruit gepeurd kan worden steeds leger wordt. Uiteindelijk wordt dat de teloorgang van een aantal clubs. Zij kunnen de dans niet meer ontspringen.

Wie is dan toch die gangmaker op het verkeerde feest. De clubs, de bond of de coach zelf?

Of wij met z'n allen? We melden ons weer voor de volgende stoelendans. Want gezelligheid kent geen tijd.

Joop van der Laan